

THOMAS WHEELER

EVERWHEN
SCOALA de CĂLĂTORII ÎN TIMP (și alte ȘTIINȚE CIUDATE)
FORMULA
SECRETĂ

Traducere din limba engleză
de Nicoleta Dascălu

corintjunior

CAPITOLUL UNU: PROBLEMA

Herbert George „Bertie” Wells avea doisprezece ani și o problemă: în dormitorul lui era o gaură neagră. Sigur, era o gaură neagră mică, de mărimea unei monezi de un penny, și părea destul de inocentă, plutind în aer deasupra mesei de experimente. Cu toate acestea, devorase deja optsprezece boabe de fistic, un ou fiert tare și un exemplar uzat din revista *St. Nicholas*.

Bertie nu era conștient de faptul că se afla în fața unei găuri negre adevărate, deoarece, fiind anul 1878, găurile negre erau doar o teorie în mintea câtorva fizicieni inteligenți, și câtuși de puțin o realitate detectată în galaxiile îndepărtate. Din păcate, Bertie habar nu avea de marea putere distructivă a găurii negre de a mânca planete dacă nu este ținută sub control, dar îl încolțea un sentiment de nesiguranță.

Sperând să rezolve misterul, Bertie și-a studiat dormitorul, un adevărat dezastru după orice

standarde parentale. Pereții erau decorați cu desene fantastice cu dragoni, marțieni și cavaleri viteji, debordând mai degrabă de energie artistică decât de talent. Pe podea zăceau magneți în formă de potcoavă, parte dintr-un efort de a proiecta pijamale care sfidează gravitația. Un labirint de țevi sanitare din oțel recuperate ajungea până la tavan și traversa camera, făcând parte din încercarea lui Bertie de a-și civiliza gerbilia¹. Datorită obsesiei sale recente pentru prisme, Bertie colecționase fel de fel de oglinzi, iar explorarea Rezervației naturale Kent îi adusese cantități impresionante de silex, calcit și alte cristale care refractau lumina. A observat că aranjase aceste oglinzi și cristale în puncte diferite ale camerei, pentru a capta și refracta lumina soarelui care pătrundea prin ferestre. Ciudat.

Bertie s-a așezat pe pat și a privit în gol pentru câteva minute, lăsându-și imaginația să lucreze. Era o poziție normală pentru Bertie, cu privirea goală, gura deschisă, din când în când un fir de salivă prelingându-i-se pe buza inferioară în timp ce visa cu ochii deschiși. Putea fi ceva îngrijorător pentru cei din jurul său, care ar fi fost înclinați să creadă că i s-a spart ceva în creier și că are nevoie de îngrijiri medicale. Dar, oricum, nimeni nu se uita la el (sau, cel puțin, așa credea el), așa că Bertie era liber să pară

1. Rozătoare de dimensiuni mici, origine din regiunile de stepă ale Africii (n. red.).

oricât de caraghios era nevoie. Își imagina razele de soare intrând în țevi ca niște rachete spațiale strălucitoare prin tunelurile de curse, accelerate la viteze incredibile de magnetii care trăgeau de învelișurile lor de oțel. Își imagina rachetele zburând atât de repede și ciocnindu-se cu o forță atât de mare, încât efectiv făceau o gaură în țesătura universului.

Un rezultat bun pentru o zi de muncă! s-a gândit Bertie, minunându-se de aplicațiile posibile: gata cu gunoaiile, gândacii sau colectorii de impozite! Îi puteai arunca pur și simplu în gaura neagră!

Bertie își accepta potirul de aur imaginar de la Societatea Astronomică Regală Britanică, când castronașul pentru pisici a explodat, și laptele și vasul au căpătat forma tăițelilor și au dispărut în gaura neagră precum spaghettiile printre buzele unui copil. Gaura a scos scânteii și a mai crescut cu câțiva centimetri în circumferință, după care a urmat o bătaie furioasă în ușă.

— Bertie? Ce-i cu gălăgia asta? s-a auzit o voce puternică din hol.

— Ni-nimic, tată! a strigat Bertie în timp ce caietul său de geometrie a zburat de pe birou, s-a făcut tăițe și a fost înghițit pe presupusul gătlej al găurii negre.

Ușa s-a deschis brusc, și Joseph Wells, tatăl lui Bertie, a intrat în cameră. Și-a pus mâinile în șoldurile sale solide și s-a uitat în jur cu o față acră, cu mustața zbârlită. Joseph Wells avea trei fețe acre – supărare,

confuzie și dezgust –, dar toate se încadrau la rubrica „acru” și era singura față pe care o vedea Bertie.

— Ce naiba se întâmplă aici? a întrebat Joseph Wells.

Bertie s-a postat dinaintea găurii negre, care a început să-i absoarbă turul pantalonilor, făcându-l pe băiat să-și lipească genunchii și să țină bine de nasturi, o poziție ciudată, remarcată de tatăl său.

— E vreo problemă? a făcut Bertie pe nevinovatul.

— Aceasta este forma pentru gofre a mamei tale? a întrebat Joseph Wells, smulgând aparatul greu de fier dintr-un experiment spațial de mult uitat.

Bertie a făcut un pas în lateral, pentru a ascunde gaura neagră.

— Da, încercam să...

— Și prăjitorul de pâine?

Joseph Wells a luat prăjitorul de pâine, având acum în brațe un morman de electrocasnice.

— Da, vezi tu, m-am gândit „cum ar fi dacă” aș face un set care să...

— Care să ce? Să dea foc casei? „Cum ar fi dacă asta?” Și „cum ar fi dacă cealaltă?”, a spus Joseph Wells pe un ton batjocoritor. Dacă mă întrebi pe mine, „cum” și „dacă” sunt cuvinte periculoase și o mare vrăjeală! Fiule, lumea nu este interesată de ideile tale. Visători sunt pe toate drumurile. E nevoie de mult tupeu ca să crezi că, dintre toate creierile mari din lume, tocmai tu – Herbert Wells de pe Bromley Court, numărul 162 – vei schimba lumea

cu una dintre invențiile tale. Ești mediocru, Bertie. Nu e nicio rușine în asta.

— Păi, eu...

— Nu-ți spun asta ca să fiu rău, ci din dragoste, băiete: revino cu picioarele pe pământ! Uită de „cum ar fi dacă” și concentrează-te pe „ce este”! Pe ceea ce faci la școală. Pe găsirea unei meserii decente, care să-ți aducă beneficii. Pentru că, dacă ești norocos, asta e viitorul tău.

— Da, dar...

— Niciun „dar”. Noi nu suntem speciali. Asta e adevărul.

Gaura neagră a mai tras o dată cu putere de pantalonii lui Bertie, forțându-l pe acesta să-i strângă și mai tare pentru a-i ține pe corp. Momentul era stânjenitor.

— Mda, deci, bine, vreau ca toată harababura asta să fie rezolvată înainte de cină, a spus Joseph Wells, luându-și privirea de la poziția chinuită și ciudată a lui Bertie.

— Da, tată, l-a asigurat Bertie.

După ce Joseph Wells a plecat, trântind ușa în urma lui, pantalonii lui Bertie i-au fost smulși de pe corp și spaghetizați în gaura neagră.

— Hai, pe bune! a șuierat Bertie.

În același moment, la numai o sută patruzeci și șapte de ani în viitor, în anul 2025, Zoe Fuentes, în vârstă de doisprezece ani, elevă în clasa a șaptea la

școala gimnazială „Louis Armstrong” din Queens, New York, își ducea jocul cu slime la nivelul următor. Iar jocul ei de slime era deja foarte tare: slime sclipitor, pufos, granulat, termocromic și cu sânge comestibil; slime magnetic, care strălucește în întuneric și slime de săpun; slime care seamănă cu mucii, cu pânda de păianjen și cu nisipul – Zoe le făcuse pe toate. Ea făcea slime în loc să-și facă temele, în loc să relaționeze cu lumea, în loc să-și facă prieteni – iar în această zi, talentul ei extraordinar la chimie a dus-o dincolo de ingredientele obișnuite de lipici alb și borax, către ape mai adânci: glicină, formamidă, lumină UV, electricitate. Undeva în mintea ei, Zoe știa că acest amestec avea potențial inflamabil, dar – așa cum se întâmpla de obicei cu experimentele ei – curiozitatea lui Zoe trecea peste orice semnale de alarmă mentale și se îndrepta spre descoperire. Iar concentrarea ei era totală. Putea să ignore totul, chiar și pe cele două fete care o spionau de pe holul din fața ușii laboratorului de chimie al domnului Alwine. Ele chicoteau și șușoteau, poreclind-o „fata slime”. A auzit-o pe una dintre ele spunând „Uită-te la pantalonii ei”, dar lui Zoe nu prea îi păsa. Se îmbrăca exact cum voia: jambiere, colanți roz, salopetă cu bretele, adidași de un verde aprins, codițe și ochelari mov cu rame din corn. Încercarea de a fi ca ceilalți copii din clasa ei nu îi făcea pe aceștia mai drăguți, așa că de ce să nu poarte ce vrea ea?

După ce Zoe le-a ignorat pe fetele de pe hol timp de câteva minute, acestea s-au întors la recreație. Dar mai era o problemă. Zoe și-a ciupit lobii urechilor cu îngrijorare în timp ce bolul de salată cu slime-uri din fața ei bolborosea și scuipa ca o mare primordială. A urmat o explozie de fum și o supratensiune electrică în sala de clasă, care a oprit toate ceasurile, urmată de o liniște ciudată.

Zoe s-a ascuns sub masă, temându-se de consecințele acțiunilor ei. Creierul ei o băga des în belele. Din anumite motive, ideile ei erau mult, mult mai iuți decât bunul-simț. Aproape că era prea deșteaptă. Mama ei, colegii de clasă, profesorii, îndrumătorii, administratorii școlii, niciunul dintre ei nu putea ține pasul cu ea. Îi tot aduceau cursuri noi și exotice: calcul multivariabil, algebră liniară. Au încercat chiar să o blocheze cu probleme de nerezolvat, cum ar fi conjectura lui Hodge, ecuația Navier-Stokes și ipoteza Riemann, dar ea le-a rezolvat cu o ușurință alarmantă, uimindu-și mama și îndrumătorii și provocând panică în rândul matematicienilor de top de la Harvard. Pentru că răspunsurile năvăleau asupra lui Zoe cu o viteză atât de mare, ea se plectisea repede și căuta alte modalități de a-și ține mintea ocupată: calcularea numărului de cărămizi din Manhattan sau crearea unei bombe cu hidrogen de mărimea unei mingi de golf.

Ceea ce reușea să o blocheze pe Zoe, ceea ce o deruta cu adevărat erau colegii ei de clasă. Conversațiile

lor. Telefoanele lor. Glumele lor. În timp ce pentru Zoe cea mai mare parte a lumii se mișca cu încetinitorul, când venea vorba să-și facă prieteni, totul mergea prea repede. Pur și simplu nu putea să țină pasul sau să înțeleagă totul. În rarele ocazii în care încerca să interacționeze cu ceilalți copii, aceștia se uitau lung la ea, șușoteau cu prietenii sau râdeau. Uneori, Zoe încerca să râdă la lucruri pe care ceilalți copii păreau să le considere amuzante. Ceva de pe telefoanele lor sau ceva din *South Park* ori *Rick și Morty*. Chestii pe care Zoe nu le văzuse niciodată. Zoe încerca să râdă și ea, dar întotdeauna râdea prea târziu sau prea devreme, iar apoi ceilalți râdeau de ea.

Așa că Zoe a rămas la slime. Mama ei o pusese să jure că își va ține sub control jocul cu slime, după ce un lot recent pe care îl numise „confetti de vomă” se ridicase la înălțimea numelui și acoperise perdelele cu o pastă urât mirositoare. Acum nu mai era sigură. S-a uitat la pereți. Nu erau flăcări. Nici pete acide de slime incandescent.

Apoi, o bufnitură i-a atras privirea spre blatul de deasupra capului ei. Nu părea să existe nicio explicație rezonabilă pentru acel zgomot. Nu era nimic pe masă care să fi putut bufni așa. Dar bufnitura a fost urmată de alte două. Și apoi de un sunet alunecos care i-a reamintit grijile mai vechi. Lumină UV, electricitate, formamidă, glicină. De ce fusese Zoe interesată de aceste ingrediente anume?

Ah, da, și-a spus, sunt elementele de bază ale vieții.

În acel moment, trei pete drăguțe de slime, deși aproape lipsite de trăsături, fiecare de mărimea unui cârnat *andouille*, se uitau la Zoe de sub masă, unde pielița lor lipicioasă le ținea lipite de lemn. Nu aveau ochi, dar păreau să se agațe de ea cu nevoia plină de speranță a nou-născuților. Culorile le înfloreau pe sub piele, transmițând sentimente pe care Zoe le înțelegea instinctiv, deși nu prea știa cum sau de ce.

Numele i-au venit mai ușor: Birthday Cake Blizzard, Lava Crunch Slushie și Mermaid Poop¹.

Apoi (ca și cum situația nu ar fi fost suficient de ciudată), timpul s-a oprit pur și simplu.

Adică, tot timpul din jurul lui Zoe s-a oprit. Zoe putea încă să se miște, să clipească și (cumva) să proceseze informații. La urma urmei, fuseseră câteva minute absolut extraordinare.

Zoe s-a holbat la particulele de praf suspendate în aer. A ieșit de sub masă. Fumul de la experiment era și el încremenit ca un tablou în aer. Zoe s-a dus la fereastră. Colegii ei de clasă erau și ei încremeniți. Cei care se dădeau în leagăne, cei care se alergau, chiar și mingea cu care jucau *four square*, totul era blocat în aer. Deasupra curții școlii era un porumbel – suspendat în aer cu ochii larg deschiși și șocați, ce părea că se întreabă „Ce naiba se petrece aici?”.

1. Tort de viscol, Noroi cu lavă crocantă și Caca de sirenă (n. tr.).

Zoe s-a întors la masa ei de slime și a scos un țipăt, pentru că în cameră se afla o femeie înaltă, slabă și ciudată, într-un halat de laborator, de fapt, o străină. Și mai ciudat (sau la fel de ciudat?) era că părea să nu fie afectată – cum nu era nici Zoe – de fenomenul temporal care tocmai făcuse să încremenească tot restul lumii.

— Bună, Zoe! a spus femeia în halat de laborator, cu o fluturare de mână care nu se potrivea cu seriozitatea momentului.